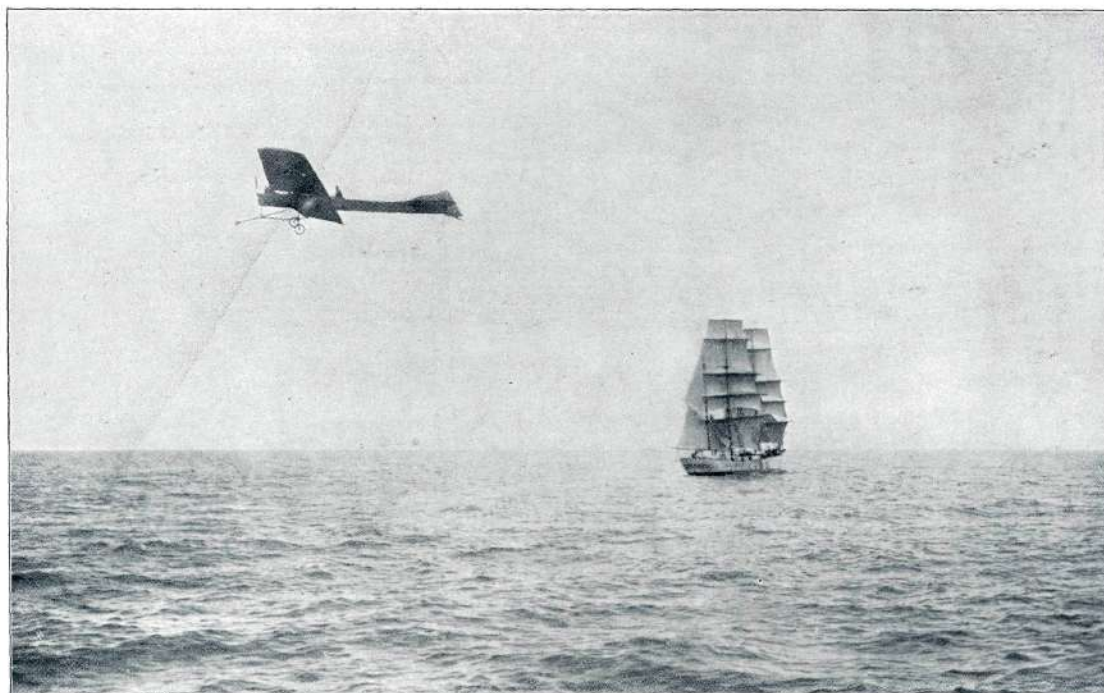

ZRAKOPLOVEC LATHAM PADE DRUGIČ V MORJE

je po ruskih predpisih to naznanil okrajnemu glavarju. Od okrajnega glavarja je pa prišel odgovor, da ima tu ostati mesec dni. Ker pa ta mesec še ni potekel, mora ostati še štirinajst dni. Korzon je trdil, da se mesec dni računa od dneva, ko je prišel v ta kraj, okrajni glavar pa, da se šteje od dneva, ko je on dobil od gubernatorja odlok, da sme Korzon prebivati v njegovem okraju. Dalje je trdil Korzon, da dovoljenje gubernatorja ni kazen, ampak dobrota, katere se lahko posluži ali ne, okrajni glavar je bil pa mnenja, da če je gubernator dal pravico, da sme biti mesec dni pri svojem prijatelju, se mora Korzon posluževati te pravice do konca.

Zmagal je slednjič seveda gospod okrajni glavar in profesor Korzon se je moral še štirinajst dni posluževati gostoljubnosti svojega prijatelja. Potem se je pa poslovil in odpotoval dalje v Varšavo.

Drugega dne po svojem prihodu v stolico Poljske pa pride k njemu od policije „revirovi“ ter mu prinese dopis od „oberpolicmajstra“, v katerem je stalo, da z ozirom na njegov prepir z okrajnim glavarjem v Ljubeljskem mu generalni gubernator ukazuje, da se mora za dve leti podati v Pjoterkov in se naroča policiji, naj nemudoma izvrši to povelje.

Pjoterkov je malo, pokrajinsko mesto v poljskem kraljestvu z večinoma judovskim prebivalstvom. Sedaj, ko je komaj prišel med svojce v Varšavo, ni seveda Korzona nič posebno veselilo, ne da bi vedel zakaj,

odpotovati v judovski Pjoterkov. Naredil je torej prošnjo na okrajnega glavarja, naj mu vsaj nekoliko časa dovoli ostati v Varšavi, da uredi neke družinske razmere. V odgovor pa je prišlo na policijo kratko povelje: „Nabljusti za vijezdku“ in Korzon je moral s prvim vlakom odpotovati v Pjoterkov, „revirovi“ ga pa je vljudno spremil na varšavski kolodvor in se ni umaknil s perona, dokler mu ni vlak izginil izpred oči.

Tako nam je profesor Korzon pripovedoval svoje dogodke in spomine, jaz sem poslušal častitljivega, ljubeznivega starčka, drugi gostje so pa delali vmes svoje opazke. Sploh je prof. Korzon ena najsimpatičnejših oseb, kar sem jih bil našel med Poljaki.

V naši družbi je bil tudi znani poljski zgodovinar Aleksander Jablonovski, ki je nedavno praznoval petdesetletnico svojega književnega delovanja. Jablonovski je star, suh gospod, koščenega obraza, tip molčečega, suhoparnega učenjaka. Pogovora se je malo udeleževal. Sedel je ves čas poleg Korzona in od časa do časa pokimal njegovim izvajanjem.

Ura je bežala urno, postalo je že pozno in treba se je bilo posloviti. Odidemo vsi gostje skupaj iz stanovanja ter se jamemo pred hišo razhajati na razne strani. Ko se obrneva z Jablonovskim proti isti strani, me vpraša, kje stanujem?

„Na Hożej,“ mu odgovorim.